

Odpověď na běžné argumenty v neprospěch Aleše

France

Úvahy | 1.2.2020 @ 18.00

Metod sebevraždy existuje celá řada. Jsou metody noblesní i plebejské, teatrální i komorní, teroristické i ohleduplné, vynalézavé i fádni, šetrné i bolestivé. Nejjistější politickou sebevraždou v Apoštolské církvi je však nepochybně přihlásit se jakýmkoli způsobem k názoru, osobě či odkazu Aleše France. Než tento politováníhodný čin sám na sobě spáchám, musím předeslat čtyři věci, ano zanechat dopis na rozloučenou, aby Tyran věděl, že jeho požadavku bylo učiněno zadost a že již nemusí vypálit můj dům, vyvraždit příbuzné, popř. zneuctít i toho psa, co po mně smuten zbude.

1. V jednotlivých názorech se s Alešem Francem leckdy rozcháším, což vychází jasně najevo při pohledu na diskuse pod některými staršími články na tomto blogu. Je pro mne příkladem českého klasického letničního teologa a vzorem v píli a svědomitosti zpracování svých textů i v konzistenci názoru. Tot' vše.
2. Následující text není oficiálním vyjádřením postojů jakékoli jiné osoby či instituce, byť nepochybně nejsem sám.
3. Tento text vznikl bez jakékoli vidiny odměny či benefitu, který by mi mohl být za jeho publikaci přiznán. Nevznikl ani na ničí radu či popud.
4. V jádru mé vůle napsat tento text nejde o osobu Aleše France, ale o princip Duchem naplněného hnutí, kde svoboda a bezpečnost odlišného názoru stojí na prvním místě, aby mohl Duch bez zhášení promlouvat nejen skrze několik superbratrů, ale vskutku skrze všeliké tělo (Sk 2).

Aleš Franc je autorem webu [Biblická apologetika](#), na němž se nachází vedle rozboru letničních a charismatických věroučných proudů také postupně vycházející [dějiny Apoštolské církve](#), jimž se chystám dělat jednoho z recenzentů, až budou vycházet knižně. Přední Francovou tištěnou publikací je jeho dizertace, která vyšla pod názvem [Teologické kořeny a současná teologie Nové apoštolské reformace](#). Franc zde završuje svou snahu rozlišit tzv. Novou apoštolskou reformaci jako svébytný věroučný a popř. i organizační a duchovní celek, který prorůstá globálním charismatickým a letničním prostředím.

Nedivil bych se, mladší čtenáři, pokud bys jméno Aleš Franc slyšel nyní poprvé. Ono se totiž podobně jako jméno Voldemort mezi kouzelníky vyslovuje v Apoštolské církvi pouze šepem, ale raději vůbec. Nosí totiž smůlu. Když jsem asi před deseti lety vyjádřil ještě na svém starém blogu nesouhlas s jeho vyloučením, a to jen mimochodem v komentářích pod článkem, byl jsem kýmsi okamžitě nabonzován církevními autoritám, které neváhaly horečně telefonovat mému bezprostřednímu okolí, aby si mne za ty „líbezbrífy“ (sic!) umravnilo a vysvětlilo mi, jak špatné je protivit se vizi pastora. Když jsem použil Francův text o restitucích jako pouhého zdroje ve svém vlastním článku o restitucích, bylo mi v kontextu jistě příjemné debaty bez vysvětlení, ale s dikcí všeobecné samozřejmosti sděleno, že „toto nejsou dobré zdroje“. Podobnou výtku vůči jinému svému textu jsem slyšel ještě nejméně jednou: Je to text problémový, protože obsahuje pouhou citaci France. Dokonce i nyní, psal se rok 2019, když jsem pozval France jako řečníka na [symposium VOŠMT](#), vzbudilo to napříč strukturami AC takovou vlnu frenetické nevole, že jsme se s vedením školy rozhodli raději v zájmu zachování dobrého jména školy jeho účast zrušit. Ta reakce byla vskutku hanebná, hysterická, plná iracionální snahy pomluvit a ohrozit namísto porozumět a tolerovat.

O Francově vyloučení jsem již od počátku věděl, že k němu došlo v 1. Brněnském sboru AC za pastorátu Františka Apetauera údajně kvůli publikaci některých textů, a to zvláště, chápu-li to dobře, za [věroučný rozbor Kurzů Alfa](#) a za soustavnou kritickou analýzu charismatického hnutí (viz např. text [Charismatická církev sjednocení](#)). Jelikož jsou ale jeho texty psány neutrálním tónem a džentlmensky, totiž bez spalujících sarkasmů, invektiv a insinuací, čili stravitelně i pro zastánce jiných hledisek, měl jsem vždy za to, že Franc musel provést nějaký ohavný či kriminální hřích a že toto je pouze milosrdná zástěrka. Není přeci možné vyloučit někoho ze sboru proto, že má jiný názor. Pak šla léta dál: Tři roky, pět let, kdy jsem čekal, že mi třeba někdo v kuloárech třesoucím se hlasem hrůzy prozradí, co za blasfémii Franc spáchal. Marně čekám podnes. Namísto reálných informací narážím opakovaně jen na potměšilé pikle a licoměrné pokusy o Francovu diskreditaci pomocí různých falešných argumentů a bezprecedentních konstrukcí. Tyto argumenty proti validaci Francova díla a pro očernění jeho osoby v očích členů a návštěvníků Apoštolské církve se nyní pokusím demontovat.

Předesílám, čtenáři odlišného názoru, že jde o boj, ale ne proti tobě, ale proti jakési těžko popsatelné temnotě. Jakoby zde byla neviditelná síla, která chce za každou cenu vyhladit Francovo jméno z zemské tváře a popouzí některé lidi, aby zaujímali proti Francovi tvrdá stanoviska bez konzistence selského rozumu. Jakoby samotná Francova existence byla hrozbou a její připomínka křivdou. Proto tě žádám, abys následující argumentaci četl s otevřenou myslí. Pokud mi uniká důležitá souvislost, rád si ji přečtu v otevřené diskusi pod článkem, kde se můžeš vyjádřit. Soudím totiž, že temnota nemá ráda světlo, pročež se vše musí prověřit, dokud je den. Co je šeptem, to je s čertem, ale co je řečeno veřejně, je ke společnému budování (1Kor 14,19).

Nyní již k běžným argumentům, které mají svědčit v neprospěch France a v neprospěch vděčného užití jeho díla.

Argumenty ve Francův neprospěch

1. Franc byl vyloučen z brněnského sboru AC a proto je *persona non grata*

Kdo by nevěděl o Francově vyloučení z 1. brněnského sboru AC? Je to známý fakt. Jelikož však jde o záležitost staršího data, která nebyla žádnou oficiální instancí AC zdokumentována, mají běžní členové AC dvě možnosti.

1. Buď zaujmou stanovisko RC z 12.3.2010 a budou Francovo vyloučení pokládat za interní záležitost AC Brno 1, do níž nikomu nepřísluší zasahovat,
2. nebo se pokusí rozplést gordický uzel dlouhodobého vývoje situace uvnitř AC Brno, tj. různých faktorů, událostí a rozhodnutí jednotlivců, jejichž je Francovo vyloučení součinem.

Ad 1. Pokud se vydáme první cestou, nemusíme ve vztahu k Francovi brát na jeho vyloučení žádný zřetel. Sám inkriminovaný sbor k Francově vyloučení žádné veřejné stanovisko neposkytuje a my můžeme respektovat svéráz jeho minulosti, ale zároveň se přátelit s Francem, doporučovat jeho texty a zvát ho na církevní akce. Dle tohoto scénáře nesmí být vstřícný krok vůči Francovi pokládán za zradu AC Brno, ale jen za aplikaci stanoviska Rady církve z 12.3.2010, dle něž „[ú]stava AC dává jednotlivým sborům značnou autonomii“, což znamená, že existuje možnost plurality výkladů a tím i plurality jejich aplikace.

Pokud by z Francova lokálního vyloučení vyplývala i jeho univerzální anathematizace, museli bychom prověřovat církevní kariéru kohokoli, kdo do církve přichází, což by nejvíce postihlo sbory, které se snaží být útočištěm pro lidi přicházející z konfliktního církevního prostředí. Pokud bychom vztáhli tentýž princip opatrnosti na církevní akce, museli bychom chtít prověřovat každou zahraniční návštěvu, zda nejde o osobu v nějakém smyslu a dle něčího názoru problémovou. Kdo to ovšem činí? I v Bibli přeci vidíme, že vyloučení nemusí být vždy legitimní (3J 1,10). Ten zas, kdo by chtěl trvat na tom, že dle § 5, odst. 3 ústavy AC je Franc „objekt misijního působení“ a proto si zaslouží ostrakizaci, by si měl zcela odříci kupříkladu kontakt s nevěřícími lékaři a psychology či nevěřícími odborníky na jakékoli téma, což je v denominaci, které se zalíbilo poslouchat rady koučů a manažerů, nemyslitelné.

Ad 2. Pokud se vydáme druhou cestou, musíme se pokusit o rekonstrukci případu, vyžádat si stanoviska, svědectví zainteresovaných, příslušné dokumenty a s nezávislou komisí dospět k odpovědi na otázku, zda bylo Francovo vyloučení oprávněno dle ústavy AC a provedeno dle běžných standardů biblické etiky. Je-li možné dokázat, že byl Franc vyloučen na základě § 5, odst. 1. ústavy AC, čili pro porušení „duchovní a mravní zásady Písma svatého,“ rád bych takovému dokazování popřál sluchu. Dosud jsem totiž nabýval dojmu, že Franc skutkovou podstatu § 5, odst. 1. ústavy AC svým jednáním nenaplnil, ale že byl vyloučen opravdu pouze kvůli neochotě podřídit svou publikační činnost autoritě těch, kdo měli jiný názor.

2. Franc je notorickým kritikem AC

Ano, Franc ve svých publikacích problematizuje některé konkrétní kroky vedení AC, k nimž došlo během její novodobé historie (1989-současnost). Pozornému čtenáři jeho textů však stěží unikne, že Franc se nikdy nesnaží kritizovat AC jako takovou, čili jako společenství letničních věřících, nýbrž problematizuje konkrétní fenomény, jejichž kořeny zpravidla stopuje *mimo* AC a staví je do kontrastu s klasickým letničním učením, k němuž se AC dlouhodobě hlásí. Nelze proto říci, že by byl Franc notorickým kritikem AC, ale že je kritikem plíživé transformace AC z klasické letniční Duchem naplněné církve na církev manažerskou, pocitovou, strhávanou závany inkongruentních učení třetí a čtvrté vlny.

Prohlásit France za kritika AC je proto stejné, jako prohlásit lídra opoziční strany, např. Petra Fialu, za kritika českého národa, protože kritizuje jednotlivé kroky státu. Byla by to čirá demagogie. Franc není kritikem AC více než ti, kdo nesouhlasili s restitučními, s oddáváním nevěřících (které ani Franc otevřeně nenapadá), kdo nesouhlasí s modem operandi Církve bez hranic nebo naopak ti protagonisté CBH, kteří se právem či neprávem vymezují proti některým vlastnostem a praktikám konzervativnějších kruhů AC.

Nadto si musíme povšimnout skutečnosti, že Franc se ani po svém vyloučení z AC Brno 1 nevzdal svého klasického letničního přesvědčení a nikterak se nezprotivil vyznání víry AC. Řečeno prostě, Franc je z věroučného hlediska čistý jak lilie, čistší a informovanější řady členů RC a zdaleka nejkvalifikovanějším klasickým letničním teologem v republice. Objektivně vzato je Francova absence v učitelském úřadu Apoštolské církve i více než deset let po jakémsi absurdním konfliktu o publikaci jeho výzkumu prostě tragickým manažerským selháním. Církev, která ráda klade důraz na kvalitu, zůstává zatím u kvalitní kávy, protože si své kvalitní lidi střílí.

3. Franc nežije ve sboru, nenese ovoce a je nesnesitelný

Často proslýchaný narativ, dle něž Franc musel být vyloučen, protože byl nesnesitelný, naráží na skutečnost, že Franc posledních deset let frekventuje Wesleyánský sbor v Brně a pravidelně v něm káže, jak dokládají nahrávky jeho kázání. (Srov. nahrávky na Youtube.) Tato skutečnost kontruje i pomluvě, dle níž Franc „nežije ve sboru“. (Pomlouvači by se měli za tuto pomluvu omluvit, a to přesně tam, kde ji roztrousili. Nevím o tom, že by objekty misijního působení měly být i objekty pomluv.)

Osobně neznám Wesleyánský sbor v Brně ani žádné jeho členy. Bylo by však nemístné domnívat se, že má vedení Wesleyánského sboru jiné než praktické a transparentní důvody, aby nechalo France kázat. V konzervativních sborech bývá podmínkou připuštění ke kazatelně ovoce celkové křesťanské zralosti a stability, věroučná kompatibilita, dobrý příklad sboru a dobrá komunikace se staršovstvem. Vidíme-li, že Franc u Wesleyánů pravidelně káže, musíme soudit, že tyto běžné požadavky splňoval a splňuje. S nadsázkou bych mohl říci, že Franc u Wesleyánů z pohledu ústavy AC došel nápravy, neboť Wesleyánský sbor zřejmě uspěl ve svém „misijním úsilí“ dle § 5, odst. 3 ústavy AC.

Samotný fakt, že France nenalzáme jako „křesťana na volné noze“ se skomírající vírou, zaměřeného pouze na civilní záležitosti a opustivšího službu teologa a historika českého letničního hnutí, ale nalzáme jej za pracovním stolem a jako aktivního kazatele, dodává svědectví v jeho prospěch sílu. Sledujte se mnou tento faktor v této argumentační linii:

1. Franc byl vyloučen z Brněnského sboru. Svě vyloučení těžce nesl, ale zůstal věrný svému původnímu věroučnému přesvědčení i své původní službě, byť mu z ní neplynul zisk, ale jen nevole a přehlížení ze strany AC, která mu měla být zavázána.
2. Franc věděl, že v AC je pokládán za osobu nevítanou a že by mohl ohrozit toho, kdo by jej případně svolil přijmout do sboru. (Tehdy už existoval precedent přijetí osoby, která byla vyloučena jiným sborem.) Proto si našel Wesleyánský sbor, který má věroučně i historicky k AC přibližně stejně blízko, jako charismatické sbory.
3. Franc během deseti let od vyloučení a ostrakizace své osoby v kruzích AC nezahořkl, nezměnil názor a nepokoušel se o očernění konkrétních osob. Nevím o případu, kdy by Franc kohokoli o své kauze sám přesvědčoval. Franc se dokonce ani nepokusil extenzivně zdokumentovat své vlastní vyloučení, ale po dokončení práce na analýze teologie NAR se pustil do sepisování novodobé historie AC, v níž dokumentuje plíživou proměnu paradigmatu církve, zahraniční vlivy a způsoby jednání vedení AC, které vedly nejen k jeho vlastnímu vyloučení (zejména tzv. učení o delegované autoritě).

Tím se dostáváme k dalšímu argumentu, který se týká Francovy dějepisné činnosti. Na této linii faktů jsem chtěl ilustrovat to, že Franc *žije* ve sboru, *není* kritikem Apoštolské církve ve vlastním smyslu slova a *zůstává* věrný své službě.

4. Franc se pokouší o nesprávný či neetický výklad historie novodobé AC

Francovy postupně vycházející dějiny AC jsou pokusem o dokumentaci vnitřní situace AC a některých klíčových či typických událostí. Franc píše vyváženým tónem, více informuje než hodnotí a není křečovitě fixován na určitý fenomén či na jistou osobu. Těžko si představit, jak by publikace takovýchto dějin mohla někoho reálně poškodit. Američtí či rumunští letničtí dle mých informací pokládají historiografii svých hnutí za zcela normální, ba žádoucí věc. Jak se přeci poučit z historie, není-li zpracována? Někdo může namítnout, že mnou zmiňované historické práce neobsahují popis kontroverzí. Opak je pravdou! Pozorný čtenář Polomové cítí, jak se snaží rozlišit jemné odstíny evangelikalizace a charismatizace klasického letničního dědictví a pozorný čtenář Bálábana vidí, jak pečlivě dokumentuje oblasti, v nichž letniční denominace kolaborovala s komunistickým režimem. Jde potenciálně o značně kontroverzní informace.

Extrémní podezření, které na Francovu historii padá, však nepochází z legitimní obavy, ale z předpojatosti vůči jeho osobě a u některých i ze strachu o ztrátu aureoly či nedotknutelnosti. Francova historie tedy „není dobrá“ údajně například proto, že se týká žijících osob. Nemáme-li ale zkoumat historii živých, měli bychom analogicky brojit proti výuce o událostech let 1968 a 1989, protože si je mnoho lidí pamatuje a někteří z těch, kdo jsou za jejich negativní kontury zodpovědní, mohou být ještě naživu. Jak k tomu přijde třeba chudák komunistka Ondráček, slavný sametový bitkař? Nepoškodí to náhodou jeho vrcholovou politickou kariéru?

Netvrdím, že Francovy dějiny jsou jediné objektivní či zcela vyčerpávající. Žádné dějiny nejsou s to vypsát vše „wie es eigentlich gewesen“ („jak to doopravdy bylo“, motto modernistického historiografického paradigmatu L. von Ranke). Když si ale pročítám Francovy dějiny AC, vidím hodnotnou mravenčí práci, která výborně poslouží jako východisko dalším generacím historiků, kteří se pravděpodobně již nebudou moci dostat k materiálům, lidem a vzpomínkám, jimiž Franc disponuje. Neštítím se proto doporučovat Francovy publikace jako doporučené zdroje svým studentům a nebojím se uvádět jeho dějiny jako příklad a nástroj pro mladší historiky, kteří se snad mezi studenty VOŠMT rodí.

Pokud někdo namítá, že Francovy dějiny jsou tendenční, nezbývá, než podrobit je pečlivému rozboru a onu tendenci odhalit pomocí rigorózních metod. Těm, kdo se jen stěží chápou pera, nabízím asistenci. Jsem ochoten zastoupit všechny možné bratry a sestry, kteří si vše pamatují jinak, abychom společně Francovu verzi konfrontovali. Vy ostatní, kdo umíte psát, můžete France zastihnout v osobní korespondenci nebo publikovat vlastní verzi dějin na libovolné platformě, a to ideálně dle historiografických standardů, totiž s odkazem na písemné zdroje a za použití neutrálního stylu vyprávění. Sepsání jednotlivých kapitol „skutečné“ historie můžeme podpořit i na VOŠMT, zadáme-li je šikovným studentům jako témata absolventských prací a poskytneme jim pomoc, čili nahrávané rozhovory, záznamy z jednání staršovstev, archivy korespondence, atp. Kdo myslíte výtku proti údajné tendenčnosti Francových dějin vážně, musíte buď zvednout tuto rukavici, nebo mlčet. Nic jiného vaší cti nezbývá.

Kritická interpretace závěrů jednoho dějepisce může být východiskem pro dějepisce jiného. Přijde čas, kdy někdo z France vyjde a kriticky ho zhodnotí např. ve své dizertaci. To však není důvodem k pohrdnutí Francovou prací, ale důvodem k její podpoře. Dějepisectví je samo o sobě prevencí proti ideologizaci a proti opakování chyb minulosti. Kdo by dnes nesouhlasil s tím, že znalost historie je nejlepším lékem na antisemitismus, nacismus a komunismus, popř. na všemožné tendence k potlačování náboženské svobody? Právě tak je církevní dějepisectví i důležitým úkolem teologa, jenž dbá o svou tradici a jako takové nesmí být bagatelizováno či ustrčeno, ale spíše s povděkem kvitováno a podporováno. Nesnažme se „ovládat minulost“ jako totalitní režim Orwellova distopického románu, ale vysvětlovat ji, vracet se k ní, sepsovat ji. Skutečná pravda o dějinách se rodí z dialogu upřímných interpretací holých faktů. Proč se tohoto dialogu bát? Proč obírat naši mládež a naše děti? Kvůli kostlivcům ve skříní? To jako fakt?

5. Franc se dopouští sudičství dle 1Kor 6,1n

Zvláštní pozornost si zaslouží argument, že Franc se publikací historie sboru AC Brno dopustil sudičství dle 1. Korintským 6,1n, protože jeho text splňuje charakteristiky soudního spisu namířeného proti určitému subjektu či spíše skupině osob, a to zřejmě těch, které z bouřlivého vývoje vyšly vítězně. (Viz [zde](#) a [zde](#).) Nemohu nevyužít příležitosti, kterou tento argument Francově obhajobě otevírá.

1. Franc se nedopustil skutkové podstaty nešvaru popisovaného v 1. Korintským 6, protože soudní cestou nikoho nenapadl.
2. Pokud by už něco v současné AC spadalo do skutkové podstaty pasáže v 1. Korintským 6,1–8, pak jsou to činy těch, kdo využívají služeb právníků, aby podpořili svůj vlastní obskurní výklad ústavy AC. Jim je potřeba tuto výtku naservírovat. I když ale najímání právníků pokládám za opravdovou cestu do pekel, protože ze srozumitelné ústavy se tím stává nesrozumitelná šifra, kterou ovládají pouze ti, kdo mají na právníky, neodvážil bych se napadnout tuto praxi právě touto pasáží z 1. Korintským.
3. Kapitoly Francovy historie nelze objektivně chápat jako dokumenty právní povahy či jakési podklady k obžalobě. Žalující strana by jen těžko na titulní stranu svých písemných podkladů napsala, že jejím cílem „v žádném případě není boj proti lidem“ nebo že si „nenárokuje neomylnost ani originalitu svých postřehů“.
4. Jelikož k publikaci těchto inkriminovaných dokumentů došlo až po Francově vyloučení z AC, čili až po událostech, které jsou předmětem kontroverze, je tento argument tzv. „červeným slanečkem“ (ang. „red herring fallacy“), který má pouze odvrátit pozornost od hlavní otázky, čili otázky, zda byl Franc vyloučen oprávněně a jaký postoj k jeho statutu zaujmout.
5. Je potřeba opět zdůraznit, že Franc ani ve svých dějinách, ani nikde jinde, nekritizuje AC jako prosté těleso věřících. Nikde se nedopouští útoků na individuální zbožnost či osobní život jednotlivců. Pokud něco Franc osvětluje jako problém, jsou to veřejná rozhodnutí a výstupy církevních funkcionářů, která mají vliv na život víry věřících v AC. Pokud Franc něco „žaluje“ a proti něčemu „bojuje“, pak jsou to tendence a vlivy, popř. establishment. Ne lidé.

Nu a nyní to hlavní:

6. Pokud by se prokázalo, že Franc zhrěšil proti církvi Kristově ve smyslu 1Kor 6,1n, bylo by na místě doporučit mu, ať svou „obžalobu“ stáhne a raději „trpí škodu“ (v. 7). Z toho by však vyplývalo, že strana, kterou žaluje, je stranou, která „křivdí a okrádá bratry“ (v. 8). Nařčení France z přestupku dle 1Kor 6,1n je tudíž uznáním viny žalované strany a mělo by být doprovázeno jejím ekvivalentním napomenutím. Mám to tedy chápat tak, že se žalovaná strana, která tímto argumentem disponuje, přiznává ke své vině a vyzývá France, aby byl zticha a „nesl škodu“? Pokud ano, musím žalovanou stranu vyzvat, aby už neškodila, jinak „nebude mít účast v Božím království“ (v. 9).

Srovnání se společenským vývojem a rada zkušeného d'ábla

Ještě jako disident otevírá Václav Havel svůj slavný manifest slovy:

Východní Evropou obchází strašidlo, kterému na Západě říkají „disidentství“. Toto strašidlo nespadlo z nebe. Je přirozeným projevem a nevyhnutelným důsledkem současné historické fáze systému, jímž obchází. Zrodila ho totiž situace, kdy tento systém už dávno není a z tisíců důvodů už nemůže být založen na čisté a brutální mocenské svévoli, vylučující jakýkoliv nekonformní projev, kdy je ale na druhé straně už do té míry politicky statický, že téměř znemožňuje, aby se takový projev natrvalo uplatňoval v prostředí jeho oficiálních struktur.

— Václav Havel, Moc bezmocných

Těžko hledat výstižnější popis atmosféry, která se v AC kolem fenoménu jménem Aleš Franc vytvořila. Establishment, to je nikoli jeden člověk, ale množina politických agend a jejich vazeb, přešel během posledních deseti let do situace, v níž už nemůže nebo nechce uplatňovat direktivní autoritu a tvrdě represe vůči jinakosti. Naopak, hovoří se o jednotě v rozmanitosti, o vícerychlostní církvi, o slavné schopnosti církve shodnout se navzdory neshodám, o společném misijním úsilí a pluralitě metod. Ani když se objeví vysoce nežádoucí jev, jako například oddání neonacisty v den Hitlerových narozenin na místě někdejšího hlavního štábu SS, podpora praktikované homosexuality z pódia na Sjezdu mládeže či eschatologická mánie, establishment se situaci snaží řešit smířlivě, čili bez veřejného vymezování a bez veřejné korekce, která by ještě v nulých letech nabyla formy represe ve stylu berserkr. Na druhou stranu není establishment schopen dát prostor otevřené diskusi. Neexistuje žádné legitimní nekorektní médium, např. web, časopis či fórum pro registrované. Neexistuje platforma, která by svobodu projevu postavila nad požadavek uhlazené korektnosti. Nekorektnost si mohou dovolit jen ranaři s podporou lidu na sociálních sítích, kde se však diskuse častěji zvrhne v určitou formu davového šílenství, v němž rozhoduje soudce lynč. Celocírkevní akce jsou vesměs zaměřeny na motivaci, ne na komunikaci a

kontextualizaci konkrétního věroučného či myšlenkového obsahu. Pro outsidersy je téměř nemožné dostat se blízko k jednání politických špiček, aby mu porozuměli, a to právě kvůli absenci debatní platformy a paralýze debatní kultury.

Proto se stalo, že řada segmentů církve žije svým vlastním životem a zbytek církve buď ignoruje, nebo nevraživě ostřeluje jako „zákonický“ nebo naopak „zsvětštělý“. Pro tyto segmenty není problém se de facto distancovat od oficiální věrouky církve a spolupracovat s neortodoxními nejen zahraničními řečníky. Na druhou stranu je problém otevírat některé kapitoly historie a vyjádřit byt' i jen otevřenost na názor France např. jeho pozváním na akademické sympozium. To se pak zčistajasna objeví Franc jako povinný bod na jednání všech oblastí a staří matadoři spolu s mladými progresivisty, jimž vadí Francův konzervativní postoj a názor na charismatické výstřelky, poprvé od založení světa zapějí v majestátním unisonu: Franc nám sem strká prsty, tak ho přes ně klepneme.

Skutečně zkušený ďábel však ví, že úsilí o umlčení France je předem ztraceno. Poslouchejte jeho mazanou radu. I kdyby se establišmentu podařilo udržet jej vně AC i během následujících dekád, bude to právě jeho nepřítomnost v AC, která zesílí růst disentu v konzervativním křídle. Starší generace zde nemůže zvítězit, protože jí docházejí síly a silou dnes již stejně nikoho nepřesvědčí. A zatímco bude množství pastorů pokračovat v sinusoidě mezi spasitelským komplexem a syndromem vyhoření, množina těch, kdo se k Francově dílu staví vděčně, se bude odvažovat hovořit o věci veřejně. Generaci Z tento problém nezajímá a nemá ráda ideologizaci, protože jí nebude možné spolehlivě vysvětlit, proč je Franc zlý a proč je jeho historie AC problematická. Naopak, při dalších pokusech o jeho ostrakizaci docílíš, protifrancovská junto, úplného opaku svého záměru, neboť lidé se rádi zajímají o to, co se jim nedoporučuje, co je z nepochopitelného důvodu nebo a priori špatné.

Daleko pragmatičtější by bylo umožnit Francovi oficiální kontakt s institucemi a funkcionáři AC na svobodné diskusní platformě. Tím paradoxně dojde nikoli ke zvýšení, ale ke snížení jeho reálného vlivu, protože Franc přijde o část svého disidentství, o něž vlastně nejspíš stejně nikdy nestál. Mám-li tuto radu ilustrovat na historii národa, představme si, že by komunistický režim umožnil chartistům, aby založili vlastní stranu a že by se kriticky postavil k činnosti strany v 50. letech. Kdo ví, zda by dnes ve třídách nevisel portrét soudruha Filipa? Škoda. Nyní si totiž o KSČM většina jejích nevoličů myslí, že by je měli nejen zrušit, ale i vyšetřovat za propagaci totalitního režimu a za popírání jeho zločinů. A kdo se nepoučí z historie...

Příloha: Dokumenty týkající se Francova vyloučení z AC

Brno 1

Jak jsem předeslal pod argumentem #1, existují dvě možnosti, jak se k Francovu statutu vyloučeného stavět. Buď jej přejít, ignorovat a respektovat tak soukromí AC Brno 1, nebo se pokusit jej analyzovat a dospět k definitivnímu závěru s určitými implikacemi. Jsem natolik eticky flexibilní, že jsem nakloněn stanovisku RC, které respektuje autonomii AC Brno 1 i navzdory možnému porušení Ústavy AC, ale zároveň umožňuje Francův status *extra ecclesiam* ignorovat. Pokud by chtěl někdo jít jinou cestou, totiž cestou otevření případu a podrobné analýzy problému, zde jsou mně známé dostupné dokumenty, jejichž zvládnutí může osvětlit smýšlení jedné strany.

- Lukáš Makovička, 23.3.2010, Stanovisko Rady církve k vyloučení Aleše France + komentář
- AC Brno; Lukáš Makovička, Oznámení o kázně Aleše France (přepis nahrávky).
- AC Brno; Lukáš Makovička, Oznámení o kázně Aleše France (přepis nahrávky s komentářem Lukáše Makovičky).
- Rudolf Bubik, 30.8.2007, Biskupovo upozornění ohledně bratra Aleše France; Link 2
- AC Brno, 28.6.2006, Odpověď Aleši Francovi na jeho napomenutí pastora Františka Apetauera
- Aleš Franc, 5.6.2006, Oznámení o předání napomenutí ze strany Aleše France pastoru Františku Apetauerovi
- Rudolf Bubik, 14.10.2003, Zmocnění Aleše France zastupovat AC na jednání Ekumenické rady církvi
- AC Brno, 14.9.2003, Oznámení sboru o odvolání bratra Aleše France ze služby staršího
- Rudolf Bubik, 10.9.2003, Odejmutí úřadu poradce Úzké rady AC Aleši Francovi
- Aleš Franc, 22.8.2003, Dopis bratru Františku Apetauerovi
- Aleš Franc & AC Brno, 1994–1996, Korespondence z počátku situace

Další relevantní materiály:

- Aleš Franc, [Dopis mému vzácnému bratru a příteli Lukáši Makovičkovi](#)
 - Aleš Franc, [Deset let existence Apologet.cz](#)
-

<https://selah.cz/uvahy/odpoved-na-bezne-argumenty-v-neprospech-alese-france/>